

Lovforslag nr. L 23. Fremsat den 2. oktober 1985 af Svend Auken (S), Hanne Andersen (S), Mette Groes (S), Henning Rasmussen (S), Joanna Rønn (S), Erik B. Smith (S) og Taanquist (S)

Forslag

til

Lov ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom

(Ophævelse af karenssdag)

§ 1

I lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, jfr. lovbekendtgørelse nr. 81 af 5. marts 1984, som senest ændret ved lov nr. 261 af 6. juni 1985, foretages følgende ændringer:

1. § 3 affattes således:

»§ 3. Lønmodtagere, der ved sygdommens indtræden har været beskæftiget hos arbejdsgiveren mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger, og som ikke får udbetalt fuld løn under sygdommen, har ret til fra arbejdsgiveren at få udbetalt dagpenge i 13 uger regnet fra 1. fraværssdag (arbejdsgiverperioden). For lønmodtagere, der er beskæftiget i kortvarige eller tilfældige arbejdsforhold hos arbejdsgivere, der ikke har frigjort sig for forpligtelsen efter § 13, indtræder retten til dagpenge fra arbejdsgiveren, uanset om beskæftigelseskravet er opfyldt.

Stk. 2. Retten til dagpenge fra arbejdsgiveren indtræder tidligst 3 uger efter ansættelsen. Denne begrænsning gælder dog ikke de lønmodtagere, der er omtalt i § 13. Chefen for sikringsstyrelsen kan fastsætte nærmere bestemmelser herom.

Stk. 3. Retten til dagpenge fra arbejdsgive-

ren gælder, uanset om ansættelsen ophører inden udløbet af arbejdsgiverperioden. Chefen for sikringsstyrelsen fastsætter dog nærmere regler, hvorefter dette fraviges, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.«

2. § 18, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. I andre tilfælde har lønmodtageren ret til dagpenge fra 1. fraværssdag, såfremt anmodning indgives samme dag.«

3. I § 18, stk. 3, 2. pkt., ændres »2. fraværssdag« til: »1. fraværssdag«.

4. § 28 affattes således:

»§ 28. Personer, der har anden dagpenge-givende erhvervsindtægt end lønindtægt, kan sikre sig dagpenge i de første 3 uger af sygeperioden.«

§ 2

Lov nr. 572 af 27. oktober 1982 om begrænsning af løn under sygdom ophæves.

§ 3

Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en genfremsættelse af et lovfor-
slag fremsat i folketingsåret 1983-84 (1. samling)
(se således Folketingstidende 1983-84 (1. samling),
forhandlingerne sp. 1685 og 2513 samt tillæg A sp.
1227) og senere genfremsat i folketingsåret 1984-
85 (se endvidere Folketingstidende 1984-85, for-
handlingerne sp. 273 og 700 ff. samt tillæg A sp.
505).

Lovforslaget er endvidere en delvis genfremsæt-
telse af et i folketingsåret 1982-83 fremsat lovfor-
slag, se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne
sp. 5668, 7642, 10119 og 10361 samt tillæg A sp.
3027 og tillæg B sp. 1265.

Der henvises til bemærkningerne til dette for-
slag, idet disse bemærkninger fortsat er gældende.

Siden et flertal i folketingsåret afviste lovforslaget,
er der kommet yderligere dokumentation for ka-
rensdagens urimelige virkninger. Som eksempel
herpå kan nævnes, at en lønmodtager med flere
arbejdsforhold har 1 karensdag i hvert arbejdsfor-
hold. Denne fortolkning lægges til grund, uanset
at dagpengeudvalget intet har haft at indvende imod,
at det overvejes at lade det offentlige betale løn-
modtagerens dagpenge for karensdagen i det »ef-
terfølgende« ansættelsesforhold.

Lønmodtagere, der arbejder på weekenddrift
eller har deltidsbeskæftigelse i under 5 af ugens
arbejdsdage, rammes ligeledes urimeligt af karen-

dagsbestemmelserne.

Tilbagefaldsreglen er ingen beskyttelse for løn-
modtagere, hvor man skal til kontrol, forundersø-
gelse eller ambulatoriebehandling uden for tilbage-
faldsperioden på 12 dage, uagtet undersøgelserne
eller handlingerne henføres til den pågældende
sygdom.

En række arbejdsgiveres krav om indgåelse af §
12-aftaler giver ligeledes anledning til åbenbart
urimelige forhold.

Karensdagslovens sociale skævheder dokumen-
teres i samtlige undersøgelser vedrørende admini-
stration af karensdagsordningen, således at arbej-
dere i højere grad end funktionærer betaler for 1.
sygedag og de overordnede i erhvervslivet i det
store og hele ikke er ramt af karensdagsbestemmel-
serne.

Indførelse af en karensdag var med i regerin-
gens såkaldte økonomiske sanering, men det har
vist sig, at de forventede besparelser ikke står mål
med de faktiske forhold, og en ophævelse af ka-
rensdagsbestemmelsen vil isoleret set ikke være en
uoverkommelig økonomisk opgave.

Forslagsstillerne er villige til at forhandle om de
økonomiske konsekvenser. Af hensyn til de økono-
miske konsekvenser har forslagsstillerne i øvrigt
valgt at lade de 13 uger, den såkaldte arbejdsgiver-
periode, forblive uændret.